

ning gerne rette en enkelt Henvendelse til den højtærede Socialminister. Det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard har ved at fremdrage Sagen her i Folketinget om end uforvarende foranlediget, at Sagen fik Gift med paa Vejen. Faglige Konflikter bør efter min Mening ikke bringes for Rigsdagens Forum, før alle organisationsmæssige Forsøg paa at bilægge dem er strandet. Nu skal det naturligvis siges til det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaards Forsvar, at han vel neppe havde tænkt sig Muligheden af, at hans stiltfærdige Udtalelser paa staaende Fod bogstaveligt talt kunde bringe det ærede Medlem Hr. Johannes Lou til at eksplodere, naturligvis aandeligt talt, men det blev jo Resultatet, og alt det, som det ærede Medlem Hr. Johannes Lou fik Lejlighed til at mudre op, bærer ikke Vand til at slukke den Ild, som har raset alt for længe. Og bortset fra det Guldfund, det er for al faglig Bevægelse i Danmark, naar det ærede Medlem Hr. Johannes Lou nu slog fast, at Fastlandsklimaet ved Randers berettiger til en højere Løn for den, der bor i Fredericia, end for den, der bor i Strib, saa tror jeg alligevel, at er der noget Sted, hvor det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Raad om ikke at forstyrre Vorherres Skabninger, medens de skifter Ham, havde været paa sin Plads, saa havde det været her. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaards gode Ord viser jo en saa barmhjertig Om-sorg, at de dog vel først og fremmest maa være tænkt at skulle komme hans egne Meningsfæller til gode. Det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard har ikke villet eller har ikke kunnet nemme sin Finanslovsfor- førers skaansomme Raad og har derfor ogsaa, om end ufrivilligt, foranlediget, at Sagen fik Gift med paa Vejen fra dette høje Ting, og det var ingenlunde netop Gift, denne Sag trængte til, selv om vi jo nok alle ved, at Læger paa dette Omraade har en Eneretsbevilling.

Med Hensyn til Invalideloven vil jeg gerne fremsætte nogle faa Bemærkninger. For en halv Snes Dage siden blev fattige invalide Mennesker her i Landet opskræmt af Dagspressens Referat af Invalideretens Beretning for 1923. Det under Beretningens Punkt IV. B. 1. nævnte Tilfælde gav jo Anledning til det Spørgsmaal i Pressen fra alle Partier hele Landet over: Kan invalide Medborgere tvinges til at lade sig lemlæste ved at faa en Fod amputeret for fortsat at kunne faa tilstaaet Invaliderende, eller var en saadan Lemlæstelse et Krav til den syge i det Haab, at den syge efter

Operationen kan skønnes at have genvundet saa meget af sin Arbejdsfærlighed, at Invaliderenten kan spares? Det sidste var Tilfældet med den i nævnte Beretning anførte Sag, og det vil sikkert af de fleste Lægfolk skønnes at være en noget haardhændet Fremgangsmaade. Jeg tror ikke, det var Rigsdagens Mening, da Loven blev vedtaget. Det er vist ikke ubetimeligt at advare Lægerne mod at gaa for haardhændet frem i Invalidesager, thi i saadanne Sager er det fornøftigvis Lægernes Skøn, der er det afgørende for Udfaldet af Rettens Kendelser. Men maa jeg om Invalideloven i al Almindelighed tilføje til den højtærede Socialminister: Det vilde være urigtigt at skjule, at Loven jo ingenlunde har virket helt tilfredsstillende, at den kun har været som en Milepæl, man stiller op paa Vejen fremover mod det endelige Maal. For der er nu med Rette en stærk Tilbøjelighed til at drage Slutninger fra Arbejderforsikrings-Raadet med dets stærke Tendens til Graduering af Erstatningsbeløbenes Størrelse i Modsætning til Invalideloven, hvor det gælder, at enten er Arbejdsevnen nedsat til en Trediedel, og saa faar den paagældende 800 Kr. om Aaret, eller ogsaa skønnes Arbejdsevnen ikke nedsat til en Trediedel, og saa faar den syge slet intet. Dette kan syge, invalide Mennesker ikke forstaa er retfærdigt. Det maa ogsaa være grumme svært at skønne over i al Livets Mangfoldighed, om en Medborgers Arbejdsevne er nedsat til 33 pCt., i hvilket Tilfælde han faar 800 Kr. om Aaret, eller om den kan skønnes at være 34 pCt., i hvilket Tilfælde den syge slet ingenting faar. Men navnlig bliver det vanskeligt at holde den rent almenmenneskelige Medfølelse ude, naar Spørgsmaalet 33 eller 34 pCt. Invaliditet er afgørende for, om den syge skal have 800 Kr. om Aaret, maaske gennem et langt Liv, eller om den paagældende slet intet skal have, muligvis ogsaa i mange, mange Aar. Det er ikke noget godt Princip, og da alt Menneskeværk er skrøbeligt, skaber dette skrøbelige Forhold ingen egentlig Tryghedsfølelse i Befolkningen. Man kan ikke i denne Forbindelse helt lade være med at tænke paa det brutale i Røverens „Pengene eller Livet“. Helst tror jeg, man burde gaa til en Skala, som f. Eks. at sige: 800 Kr. om Aaret, hvor Arbejdsevnen er nedsat til 33 pCt. eller derunder; er den nedsat til mellem 33 og 50 pCt., skal den paagældende have 600 Kr., og er den nedsat til mellem 50 og 66 pCt., skal der tilstaaes